

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ "Ἐστίας",

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β' καὶ γ' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγλία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυ-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεία Συντάγματος.
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἑκαστὴν ἀπὸ 10—12 π. μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα-
ἡμερῶν.

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Φωτεινὴ Γενναίου Κολοκοτρῶνῃ (μετ' εἰκόνας). — Γυνὴ προδοθεῖσα ὀφείλει νὰ συγχωρῇ; — Εἰρήνη ἢ Ἀττική. Αὐτοκράτειρα Βυζαντίου. Β' (ὑπὸ κ. Μα-
ρίας Α. Μαυρογορδάτου). — Ἡ δεσποινὴ Στεφανόπολι. — Ἱστορία ἐνὸς τεμαχίου ἄρτου (ὑπὸ κ. Λαύρας Σούζαρτ ἱατροῦ). — Ἡ ἀριεὶς τῆς Μεγάλῃς Δου-
κίσης Ἀλεξάνδρας. — Παιδικὸν δελτίον (ὑπὸ κ. Ἑλλῆς Τζῶν). — Ἱστορία τῶν ἀνθρώπων: Κολχικόν, Κισσός. — Παρθενάγωγιστον Ἀσπασίας Σκορδέλη καὶ
Σοφίας Σιμπούλου. — Ψυχολογικαὶ μελέται (ὑπὸ Μ. ἀθλοδῆς Π. Συνοδίου). — Ποικίλα. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλαί. — Συνταγή. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΦΩΤΕΙΝΗ ΓΕΝΝΑΙΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Ἀσυνήθης ἐπικρατεὶ ταραχὴ ἐν τῷ ψυχρῷ τῶν νεκρῶν κοιμη-
τηρίῳ. Αἱ πυραμιδοειδεῖς κορυφαὶ τῶν συμβολικῶν τοῦ θανάτου
δένδρων στένουσιν ὑπὸ τὴν κλαυθ-
μηρὰν καὶ ὀρμητικὴν τοῦ ἀνέμου
πνοήν. Αἱ χρυσαὶ τοῦ ἡλίου ἀκτίνες
φαίνονται θαμβούμεναι ὑπὸ τῆς αἰ-
γλης, ἥτις περιβάλλει νεωστὶ ἐσκαμ-
μένον τάφον. Τὰ ἄνθη, οἱ ἀγχιώριστοι
οὔτοι τοῦ θανάτου σύντροφοι, φαί-
νονται ἀναζωογονηθέντα, ὥστε νέαν
ἢ γῆ προσέκτησε δύναμιν, ὥστε οἱ
τάφοι, οὓς στολίζουσι, νέαν καὶ
πρωτοφανῆ τελοῦσιν ἐορτήν.

Ἐγούσι καὶ αἱ νεκροπόλεις τὰς
τελετὰς τῶν Ἐγούσι καὶ οἱ νεκροὶ
τὰς πανηγύρεις τῶν. Ἐδῶ παρθένοι
λευγειμονοῦσαι, ἐκεῖ παιδιὰ ἀγγελ-
λόμορφα ψάλλουσιν ἄσμα ἀρμονικὸν
τῇ συνοδείᾳ μουσικῆς συμφωνίας,
τὴν τονίζουσιν ἐξ οὐρανοῦ τὰ Χερου-
βιμ καὶ Σεραφεῖμ τοῦ Ἱψίστου. Ὁ
Ἄδης συγκινεῖται καὶ συνταράσ-
σεται. Ὁ Ἄδης προετοιμάζει με-
γάλην καὶ χαρμῶσυνον ὑποδοχὴν.

Ὁ θάνατος, ὁ πάντοτε πενήθορος, περιεβλήθη ἐνδομα δόξης
καὶ χαρᾶς. Εἶν' ἀσυνήθης ἡ τιμὴ, ἥς ἔτυχεν ὁ θρησκευτικὸς
τῶν τάφων συνοικιστής. Δὲν ὀδηγεῖ εἰς τὰ ἄδυστα βασιλεία του,

οὔτε καλλονὴν, οὔτε νεότητα, οὔτε πλοῦτον, οὔτε στέμμα. Γραῖα
γυνή, ἐρρυτιδωμένη, κείται εἰς τὸ φέρετρον, ὅπερ πρὸ ὀλίγου
ἔτι ἐναπετέθη ἐντὸς τοῦ τάφου. Ἄλλ' ἢ γραῖα αὕτη εἶναι ὁ τε-
λευταῖος γόνος τῆς δοξασάσης τὸν θάνατον γενεᾶς. Εἶναι τὸ μό-

Φωτεινὴ Γενναίου Κολοκοτρῶνῃ

νον ἐναπομείναν τέκνον ἐκ τῆς ἐκα-
τόμβης τῶν μαχητῶν, οὔτινες ἠδελ-
φώθησαν μετὰ τοῦ θανάτου, χάριν
τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς πατρίδος
τῶν. Εἶναι θυγάτηρ ἐκείνου, ἢ ἡ
Μόσχῳ, ἢ ἡρωϊκῆ Σουλιωτίς, προ-
σέφερει εἰς τὸν βωμόν τῆς πατρίδος
διὰ τῆς ἀξιοσημειώτου ἐκείνης φρά-
σεώς της: Τὸ παιδί μου εἶναι
παιδί τοῦ Σουλιῶ καὶ ἀντὶ
νὰ χαθῆ τὸ Σοῦλι ἂς χαθῆ
τὸ παιδί μου! Εἶναι φίλη, συγ-
γενής, ἀνεψιά, σύντροφος τῶν ἡρωί-
δων, αἰτινες, τὸ πρῶτον καὶ ὕστατον
εἰς τὰ τοῦ κόσμου χρονικά, ἐδέχθη-
σαν τὸν θάνατον μετ' ἄσματα καὶ γο-
ροῦς καὶ ἐπροτίμησαν διὰ κοιτίδας
τῶν τέκνων τῶν τὰς ψυχὰς καὶ παγε-
τώδεις τούτου ἀγκάλας ἀντὶ τῶν μα-
λακοστρώτων καὶ ἀπαλῶν, πλήν ἄλλο-
σοπλέκτων τῆς δουλείας στρωμνῶν.

Εἶναι ἐκείνη, ἥτις παιδίσκη, μόλις δώδεκα τοῦ βίου της ἀριθ-
μοῦσα ἀνοίξεις, διέσχισε γυμνόπους τοὺς ἀπορῶγας βράχους καὶ
τὰς αἵματοκυλιστοὺς φάραγγας τῆς ἡρωϊκῆς πατρίδος της, ἵνα
διανέμη πολεμοφόδια πρὸς τὴν ἀποκλείουσαν τὸν στρατὸν τοῦ

Ἄλλῃ Πασσᾷ ἀτρόμητον μάμμην τῆς, τὴν Μόσχω τοῦ Τζαβέλλα μετὰ τῶν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τῆς τριακοσίων γυναικῶν. Αἱ μικραὶ τῆς χεῖρες ἐξησκήθησαν εἰς χειρισμὸν οὐχί τῆς βελόνης, ἀλλὰ τοῦ πυροβόλου, ἡ κλαγγὴ τοῦ ὁποίου ἐνέπνεεν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς τὸν ἄγιον ἐκείνου ἐνθουσιασμόν, ὅστις ἐξ ἴσου διέφλεγε καὶ ἐπυρπόλει τὰ στήθη τῆς ἡρώιδος μητρὸς καὶ ἡρωικώτερος μάμμης τῆς.

Δὲν εἶχεν ἀρρενωπὴν τὴν φυσιογνωμίαν, ἀλλ' οὔτε ἀθλητικὴν τὴν παράστασιν, ἐγνώριζεν ὅμως νὰ ἀνυπερβῆται πρὸς τὸν θάνατον, πρὸ τοῦ ὁποίου ψοφοδεῆς καὶ δειλὴ κύπτει ἡ νέα τῆς ἐποχῆς μας γενεά. Δὲν εἶχεν ἐν τῇ νεότητί τῆς τὸ ἐκθαμβοῦν τοὺς θνητοὺς κάλλος, ἀλλ' οὔτε τοὺς ἐπιτετηθευμένους τρόπους καὶ τὴν φιλαρέσκειαν τῶν μεταγενεστέρων Ἑλληνίδων. Ἄλλ' εἴλωσε τὴν ἐκτίμησιν τοῦ ἀρχόντος τοῦ Μωριᾶ, ὅστις αὐτὴν μεταξὺ τῶν ἐθεώρησεν ἀξίαν νὰ γεννήσῃ νέους Κολοκοτρώνων, νὰ θηλάσῃ διὰ τοῦ ἀθανάτου αἵματος, ὅπερ ἐσφύριζεν εἰς τὰς φλέβας τῆς, νέους ἥρωας, νέους γίγαντας ὡς ἐκείνον. Ἴδου ἡ ἱστορία τῆς ἐνώσεως τῆς Ρούμελης μετὰ τοῦ Μωριᾶ, τῆς ζωῆς δόξης μετὰ τῆς ἀθανασίας.

Καὶ ὅταν τὸ πυροβόλον ἐσίγησε καὶ ἡ πατρὶς μέρος τῶν δεσμιῶν τῆς κατασυντριβήσα ἐναπέθετε τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου εἰς τὸ διὰ τοῦ θανάτου ἐξήκοντα Τζαβελαίων ἐρημιῶν Σούλι, ἡ Φωτεινὴ, ἡ ὄρφανὴ πατρίδος καὶ συγγενῶν, ἡ υἱοθετηθεῖσα κόρη τοῦ Μωριᾶ, ἀνέλαθε τὰ νέα αὐτῆς καθήκοντα τῆς νύμφης τοῦ Γέροντος καὶ συζύγου τοῦ Γενναίου Κολοκοτρώνη μετὰ τῆς ἐπιβαλλομένης εἰς τὴν νέαν θέσιν τῆς ἀφελούς ἀξιοπροπέας καὶ πολιτικῆς δεξιότητος.

Ἡ ὑπερήφανος ἐκείνη Σουλιώτισσα, ἥτις ἀγέρωχος ἀντεμετώπισε πολλακίς τὸν ἰσχυρὸν τῆς πατρίδος ἐχθρὸν, ἐγνώριζε νὰ κύπτῃ τὸν αὐχένα πρὸ τῶν νόμων τῆς πατρίδος καὶ νὰ ἐμπνέῃ εἰς τὴν ἀδάμαστον τοῦ πεινθεροῦ τῆς καρδίας τὸ αὐτὸ αἶσθημα τῆς πειθοῦς, νὰ ἐξομαλύνῃ δὲ διὰ τῆς γλυκειᾶς καὶ συνδιαλλακτικῆς πολιτικῆς τῆς τὴς ἀναφύεσας δυσχερείας, ὡς ἐκ τῆς νέας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κυβερνήτου πολιτικῆς τῶν ἑλληνικῶν πραγμάτων φάσεως.

Βραδύτερον ἡ κόρη τοῦ Τζαβέλλα περιεβλήθη ἐν τῇ ἑλληνικῇ πρωτεύουσῃ τὰ ὕψατα τῶν ἀξιομάτων διορισθεῖσα αὐτὴ ἡ ἐξ ἀρματωλῶν ἀρματωλῆ, κυρία τῆς Τιμῆς τῆς αἰοδιμοῦ βασιλείας τῆς Ἀμαλίας. Καὶ ἡ ὑπερήφανος τοῦ Βορρᾶ ἡγεμόνης ἡ ἐν χρυσοτεύκταις αἰθούσαις γεννηθεῖσα ἐλάμβανε μαθήματα καὶ συμβουλὰς τὸν πρὸς τὴν Ἑλλάδα καθηκόντων τῆς παρὰ τῆς ἀφελούς καὶ ἀπλοικῆς κόρης τῶν ἡρώων, οἵτινες διὰ τοῦ αἵματος καὶ τῶν ὁστέων τῶν θεμελιώσαν τὸν θρόνον, ἐφ' οὗ ἐκείνη ἀνῆλθεν.

Ὅτε δ' ὁ σύζυγός τῆς ἐξελέγη πρωθυπουργός, ὅτε συνεμερίζετο μετ' ἐκείνου τὴν δόξαν, ἀλλὰ καὶ τοὺς κινδύνους τῆς ὑπερτάτης ἐξουσίας, ἡ Φωτεινὴ δὲν ἐλησμόνησεν, ὡς πράττουσιν αἱ μεταγενέστερα τῶν πολιτικῶν μας γυναῖκες, τί ὤφειλέν ἡ Ἑλλάς πρὸς τὰ τέκνα τῶν μαχητῶν καὶ ἀπελευθερωτῶν τῆς, εἰς οἰκονομικὴν τάξιν καὶ ἀν' ἀνήκον ταῦτα. Ὁ οἶκός τῆς ἦτο τὸ ἐντυχεῖον τῶν ἀγωνιστῶν, τὸ ἄσπλον τῶν ὑπὸ τῶν κατὰ καιροὺς πολιτευομένων ἀδικηθέντων. Ὑπὸ τὴν στέγην τῆς δὲν διήλθον ἴσως τὰς χειμερινὰς ἐσπερίδας τῶν ἐξωμοὶ καὶ γυμνώλων Ἀθιδες, παρασυρόμενοι ἐν μεθυστικῇ γαργᾷ ὑπὸ τοὺς ἤχους μαχίκοῦ, τοῦ Στράου ἢ τοῦ Βεετχόθεν, στροβίλου, διότι ἡ ἐθισθεῖσα εἰς τὸν χορὸν καὶ τὸ ἄσμα τοῦ Ζαλόγγου οὐδεμίαν ἡσθᾶνετο εἰς τοιοῦτους νεωτερισμοὺς κλίσειν. Ἄλλ' ἔφαγον καὶ ἔπιον καὶ ὑψράνθησαν πάντες οἱ πτώχοι καὶ ἄστεγοι, αἱ γῆραι καὶ τὰ ὄρφανά, ἅτινα ἐξήχησαν περιθάλψιν ὑπὸ τὴν φιλοξενον στέ-

γην τῆς, καὶ ἔντιμον πόρον ζωῆς παρὰ τοῦ ἀνωτάτου τῆς ἐξουσίας ἀρχόντος συζύγου τῆς.

Ὁ θάνατος ἐκείνου καὶ τὸ γῆρας περιώρισαν κατὰ τὰ τελευταῖα τοῦ βίου τῆς ἔτη τὸν κύκλον τῆς ἐνεργείας καὶ δράσεως τῆς Φωτεινῆς Κολοκοτρώνη. Τῇ ἤρκει ἡ λατρεία τῶν μετὰ τὴν σπογγίαν ἀνατραφέντων τέκνων τῆς καὶ ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἐνδόξου καὶ περιφανοῦς παρελθόντος τῆς. Ἔμενεν αὐτὴ ἔσχατον μνημεῖον δόξης ἐν τῇ νῆα τοῦ ἑλληνισμοῦ γενεᾶ. Ἔμενεν αὐτὴ ζωσκα ἀνάμνησις ἡρωικοῦ παρελθόντος, πρὸ τοῦ νεκροῦ τῆς δὲ βαρυσταλῆς βασιλείας καὶ πολιτείας, ἰσχυροὶ καὶ ἀσθενεῖς ἔκυψαν τὸν αὐχένα καὶ τὰς ὑστάτας τῆς δόξης καὶ τοῦ θαυμασμοῦ τῶν ἀπένειμαν αὐτῇ τιμὰς. Οἱ τὰ ἀνώτατα τοῦ στρατοῦ ἀξιώματα περιβεβλημένοι ἔφερον τὸ ἐνδοξὸν φέρετρόν τῆς εἰς τὴν ὑστάτην αὐτῆς κατοικίαν, ὁ δῆμος δὲ τῶν Ἀθηναίων δὲ στεφάνων καὶ ἐπικηδεῶν προσφωνήσεων ἐξεδήλωσε τὴν ὑστάτην πρὸς τὸ μέγα γένος τῆς εὐγνωμοσύνην.

Ἄλλ' ἐνῶ ἡ πρωτεύουσα τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀνάστατος ἀπέδιδε τιμὰς ἥρωας καὶ ἐνδόξου στρατιώτου εἰς τὸν νεκρὸν αὐτῆς, ἄλλῃ πομπῇ ἐπίσημος, πλην ἀόρατος εἰς ἡμᾶς ἐσπευδεν εἰς ὑποδοχὴν τῆς. Ἦσαν στεφανοφόροι αἱ ἡρώιδες τοῦ Σουλίου, ὀδηγούμεναι ὑπὸ τῆς μητρὸς καὶ τῆς μάμμης αὐτῆς καὶ θέτουσαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς τὸν ἀμάραντον τῆς ἀθανασίας στέφανον, ὃν ἡ εὐγνωμονοῦσα πατρὶς προσφέρει πρὸς τοιαύτας θυγατέρας τῆς.

ΓΥΝΗ ΠΡΟΔΟΘΕΙΣΑ ΣΦΕΙΛῆ ΝΑ ΣΥΓΧΩΡῆ.

Εἶναι μεγάλη, ὕψηλῃ, βλαθεῖα ἡ λέξις συγγνώμη, ὅταν ἰδίᾳ πρόκειται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς διαρκῆς καὶ ἀδιάρρηκτος δεσμὸς δύο καρδιῶν ὁρμωμένων ὑπὸ διαφόρων καὶ ὅλως ἀντιθέτων αἰσθημάτων.

Ἡ ἀνάγκη τῆς συγγνώμης προϋποθέτει ἔνοχον καὶ θῆμα, ἐν τῇ ἀπευθυνομένῃ δ' ἡμῖν ἐρωτᾷσει ἔνοχος εἶναι ὁ ἀνὴρ καὶ θῆμα ἡ γυνὴ. Ἡ ἐνοχὴ ἐκείνου προϋποθέτει ἀκριθῶς καταπίτησιν τῶν ἀπαραιτήτων καὶ ἀμοιβαίων ὄρων, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὸν ἱερὸν σύνδεσμον τῆς ἐν ἀγάπῃ καὶ ἀρμονίᾳ συμβιώσεως. Ἐὰν ὁ ἀνὴρ ἐγνώριζεν οἷα καταστροφὴ εὐγενῶν αἰσθημάτων καὶ εὐτυχίας καὶ ἐλπίδος τελεῖται ἐν μιᾷ στιγμῇ ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γυναικός, ἢν προδίδει, δὲν ἤθελε ποτε μετὰ τὴν εὐκολίαν καὶ ἐλαφρότητα διακινδυνεύει τὴν ἰδίαν ὡς καὶ τὴν τῶν τέκνων εὐτυχίαν μετὰ τῆς εὐτυχίας τῆς γυναικός.

Ἡ μέχρι τῆς γῆρας ἀμέριμος καὶ γλυκεῖα σύντροφος τοῦ βίου τοῦ, ἡ ἀναθετούσα εἰς τὴν ἀγάπην, εἰς τὴν τιμὴν αὐτοῦ πᾶσαν τὴν πίστιν, τὴν περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδα, τὰ ὠραία τῆς νεότητος καὶ χαρὰς τῆς ὄνειρα, τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς, τὴν γλυκειὰν καὶ τρυφερὰν στοργὴν τῆς, τὴν εὐτυχῆ ἀποκατάστασιν τῶν τέκνων τῆς, βλέπει αἴφνης καταπίπτοντα καὶ κατασυντριβόμενα πάντα ταῦτα, διότι ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἀγάπη ἐκείνου κατέπεσε καὶ ἀπωλέσθη δι' αὐτὴν.

Ὁ πόνος τῆς ψυχῆς, ἡ ἀπογοίτευσις, ἡ ἀθυμία, ἡ ἀπελπίστια δὲν διαθετοῦσι βεβαίως τὴν γυναῖκα εἰς τὴν συγγνώμην, ἦτοι τὴν γενναίαν ἐκείνην ὁρμὴν τῆς καρδίας, τὴν συμπάθειαν διατιθεμένην πρὸς τὰς ἀχωρίστους ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀθλιότητος, πρεκτροπᾶς καὶ πλάνας. Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην συγγνώμη πλήρης εἶναι ἡρωϊσμοῦ τῆς ψυχῆς, προαιτιῶν πάλιν γιγάνθειον μεταξὺ τῆς ἀνάμνησεως τοῦ γενομένου ἀδικήματος, τοῦ ἐκ τούτου πόνου καὶ τῆς μεταμέλειας τοῦ δράστου. Τοιαύτη συγγνώμη στοιχίζει εἰς τὴν γυναῖκα τὸ εὐγενέστερον αἶμα τῆς πονούσης καρδίας τῆς, τὰ πικρότερα δάκρυα τῶν ὑπὸ τῆς ὀδύνης ἀποσθεσθέντων ὀφθαλμῶν τῆς. Εἶναι ἡ ἐκδήλωσις ἀληθοῦς ἡθικοῦ μεγαλείου καὶ ὑπερόχου ἀρετῆς, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΤΤΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

B.

Ἡ ἀπονεμομένη κατηγορία εἰς τὴν Βιρηνίην, ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναρρήσεώς τῆς ἐπέδωκε τὴν ἀπ' αὐτοῦ ὀλοσχερῆ τοῦ υἱοῦ τῆς ἀπομάκρυνσιν, εἶναι ψευδής. Τότε μόνον ἡ αὐτοκράτειρα ἐσκέφθη νὰ ἀπομακρύνῃ τοῦ θρόνου τὸν υἱὸν τῆς, ὅτε ἐπέισθη περὶ τῆς ἐντελοῦς πολιτικῆς ἀνικανότητος αὐτοῦ καὶ τοῦ κινδύνου, ὃν διέτρεχε τὸ κράτος εἰς τὰς ἀσθενεῖς τούτου χειρας.

Ἀναγκασθεῖσα ἐν τούτοις, συνεπέα τῶν ἀναφυσιστῶν ἐρίδων μεταξὺ Φράγγων καὶ Βυζαντινῶν νὰ διαλύσῃ καὶ τοὺς ἀρραθῶνας αὐτοῦ μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ Καρόλου τοῦ Μεγάλου εἶδε καταπίπτοντα ἐν ροπῇ ὀφθαλμοῦ τὰ σχέδιά τῆς. Ὁ Πάπας Λέων ΙΙΙ λησμονήσας τὰς μετ' αὐτῆς συνθήκας τοῦ ἔχρισε τὴν Ἰην ἡμέραν τοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἔτους ἐν τῷ Βατικανῷ Κάρολον τὸν Μέγαν αὐτοκράτορα, ἀπονέμων αὐτῷ τὰ σήματα καὶ τὰς τιμὰς τῶν Καισάρων, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι ὁ Βυζαντινὸς θρόνος μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν Κωνσταντίνου τοῦ VI ἦτο κενὸς καὶ ὅτι ἡ Βιρηνίη κατεῖχε παρανόμως τὴν ἐξουσίαν.

Τοῦτο δὲν ἀπεθάρρυνε τὴν Βιρηνίην, ἐξοικειωθεῖσαν νὰ παλαίῃ κατὰ τῶν ἐναντιοτήτων τῆς τύχης καὶ νὰ ἐξέρχεται τούτων νικητρία. Δὲν ἐβράδυνε δὲ νὰ ἐξασφαλίσῃ ἐαυτὴν ἐπὶ τοῦ θρόνου παραπέιθουσα στρατὸν, λαὸν καὶ Γερουσίαν νὰ ἀποδεχθῇ καὶ ἀναγνωρίσῃ τὸ νέον καθεστῶς. Πεισθεὶς τότε ὁ Κάρολος ὅτι ἡ αὐτοκράτειρα ἤθελε βασιλεύσει ἀντὶ τοῦ υἱοῦ τῆς καὶ ὅτι αἱ ἰδιαιότητι καὶ τοῦ ἀξιώσεως ἐπὶ τοῦ θρόνου ἀπέβαινον ἰδανικαί, συνέλαβε τὴν ἰδέαν, ἣν συνεμερίσθη καὶ ὁ Πάπας, τῆς διὰ γάμου ἐνώσεως αὐτοῦ μετὰ τῆς αὐτοκράτειρας.

Ἡ Βιρηνίη καίτοι πενηντοντούτις διετηρεῖτο ὅμως εἰσέτι ὠραία, ἦτο δὲ κατὰ τὴν ἐπαγὴν ἐκείνην εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς. Ἐπαναγαγοῦσα τὰς παλαιὰς πομπὰς αὐτοκρατορικᾶς τελετὰς ἐπαρουσιάσθη τὴν 2ην ἡμέραν τοῦ Πάσχα τοῦ 802ου ἔτους, φέρουσα τὸ αὐτοκρατορικὸν στέμμα ἐπὶ κεφαλῆς, τὸ σκήπτρον καὶ τὴν σφίαιραν ἀνὰ χεῖρας, περιβεβλημένη τὴν αὐτοκρατορικὴν ἀδάμαντοποικιλτον πορφύραν, ὀρθὴ ἐντὸς χρυσοῦ θρισμβευτικοῦ ἄρματος, συρομένου ὑπὸ τεσσάρων λευκῶν ἵππων οὓς ὠδήγουν οἱ τέσσαρες ἀνώτατοι τοῦ κράτους πατρίκιοι. Τὸ πλῆθος ἐξαλλοὺν παρηκολούθει τὴν μεγαλοπρεπῆ ταύτην πομπὴν ἐν θριάμβῳ ὑπὸ τὴν χρυσὴν βροχὴν τῶν νομισμάτων, ἅτινα ἐκείνη ἀνὰ ὄρακας ἐσκόρπα περὶ αὐτήν.

Σπανίως αὐτοκράτειρα ἀπέκτησε τὴν δημοτικότητα τῆς Βιρηνίης. Οὐδεμίαν κυβέρνησις οὔτε πρὸ αὐτῆς, οὔτε μετ' αὐτὴν ὑπῆρξε μᾶλλον φιλόλαος καὶ πατριωτικὴ τῆς ἰδικῆς τῆς. Ἐδώρησεν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Κηπώλεως μέγα μέρος τῶν ὀφειλομένων φόρων, ὑπεβίβατε τὰς τιμὰς τῶν ἐμπορευμάτων καὶ τῶν τροφίμων. Κατήργησε τοὺς δασμοὺς εἰς οὓς ὑπεβάλλοντο πάντα τὰ πλοῖα τὰ διερχόμενα διὰ τοῦ Βοσπόρου καὶ Ἑλλησπόντου καὶ κατέκτησε διὰ τῶν γενναιοδωριῶν τῆς τούτων τὴν ἀληθῆ λατρείαν καὶ εὐγνωμοσύνην τῶν κατοίκων.

Τοιαύτη ἦτον ἡ θέσις τῆς Βιρηνίης ἀπέναντι τῶν κατοίκων τῆς, ὅταν ἀφίχθη εἰς Κωνσταντινούπολιν ἡ πρεσβεία τοῦ Καρόλου τοῦ Μεγάλου, ὅπως προβῆ εἰς ὀριστικὴν περὶ τοῦ γάμου σύμβασιν, ὅτε οἱ ἐναντία φρονούντες ἀρχόντες καὶ πατρίκιοι παρῆμποδίσαν πᾶσαν συνεννόησιν καὶ προέβησαν, μετὰ τὴν ἐπιτηδεῖν τῶν πρέσβων ἀπομάκρυνσιν, εἰς τὴν συνομιλίαν τῆς ἐκθρονίσεως αὐτῆς, ἐπισυμβάσαν τὴν 31ην 869ίου 802.

Ἡ καταστροφὴ ὑπῆρξεν αἰφνιδία, ἀλλὰ πλήρης, τελεία, ἀνε-

δὲ καὶ ὑπερβολικὸν καὶ διαπύρου ἔρωτος. «Ὁ ἀγαπῶν συγχωρεῖ», λέγει τὸ Εὐαγγέλιον. Ἀληθῆς πρὸς τούτοις εἰκόνα τῆς ὑβριζομένης ἀλλὰ καὶ συγχωρούσης γυναικὸς παρέχει ἡμῖν ὁ Σοφοκλῆς ἐν τῇ Διανείρᾳ του, ἥτις πρὸ τοῦ καταφλέγοντος τὴν ψυχὴν τῆς θερμοῦ πρὸς τὸν Ἡρακλέα ἔρωτος λησμονεῖ τὰς προδοσίας καὶ ἀπιστίας του καὶ ἐν μόνον μηχανεύεται, πῶς νὰ ἀνακτίσῃ καὶ πάλιν τὸν ἀπολεσθέντα ἔρωτά του.

Ἄλλ' δὲν δύναται βεβαίως καὶ πάντοτε ἡ γυνὴ νὰ ἀντλή ἐν τῇ ἀγάπῃ καὶ τῇ μακροθυμίᾳ τῆς τὸν ἡρωϊσμόν ἐκείνου τῆς ψυχῆς, τὸν ἐπιβάλλοντα αὐτῇ τὴν συγγνώμην.

Γυνὴ αἰσθημάτων ζωηρῶν, εἰς τὰς φλέβας τῆς ὁποίας σφύζει αἷμα πολὺ θερμόν, ἥτις ἀγαπᾷ ἐν τῷ συζύγῳ τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας τῆς καὶ οὐχί τὸν ὑπὸ τῆς τύχης ἢ τοῦ θεοῦ ταχθέντα σύντροπον τοῦ βίου τῆς, ἥτις ἐμφορεῖται ὑπὸ ποιαῖς τινασ δόσεως ὑπερηφανείας καὶ ἀσυνειδήτου ἐγωϊσμοῦ, δὲν δύναται νὰ συγχωρήσῃ ἢ μᾶλλον νὰ ἐπιτρέψῃ, ὅπως ὁ ἀνὴρ, τὸ εἶδωλον ἐκείνου οὐ τοιοῦτον περιφανῆ καὶ ἀποκλειστικὸν θρόνον εἶχεν ἀνεγείρει ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς, ἀποδεχθῆ κατώτερος ἑαυτοῦ, ἀνάξιος τῆς ἀπονεμηθείσης αὐτῷ λατρείας, ἀπιστος, ἄτακτος, προδότης τῶν ἱεροτέρων καὶ εὐγενεστέρων καθηκόντων του. Ἡ τοιαύτης φύσεως ἡ μᾶλλον ἰδιοσυγκρασίας γυνὴ ἐνότῳ ἀγαπᾷ δὲν συγχωρεῖ. Μόνῃ ἡ ἀδιάρρηκτος, ὁ νεκρωθεὶς ἔρωσ τῆς παρέχουσιν αὐτῇ τὴν δύναμιν νὰ φαίνεται ἐπεικίης. Ἄλλὰ τὸ αἶσθημα ἐκεῖνο εἶναι καταφρόνησις, λήθη καὶ ὄχι συγγνώμη.

Ἡ ἱστορία παρέχει ἡμῖν εἰκόνα τοιαύτης γυναικὸς ἐν τῷ πρόσωπῳ τῆς λαίδης Βύρωνος, ἥτις ἀπ' ἧς στιγμῆς ἀνεκάλυψεν ὅτι ἐπροδίδετο ὑπὸ τοῦ εὐφραντάστου ποιητοῦ τῆς Ἀλβιδίνας, μεθ' ὅλον τὸν περιπαθῆ πρὸς αὐτὸν ἔρωτά τῆς ἀπέδιδε μακράν τῆς καὶ ἀμετακλήτως τὸν ἔνοχον, ὅστις ἐξήχησε παρηγορίαν καὶ λήθην τοῦ σφάλματός του εἰς τὴν κλαγγὴν τῶν Ἑλληνικῶν ὄπλων καὶ εἰς τὰς ταραχὰς καὶ τὰς περιπετείας τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως.

Τοιαῦτα παραδείγματα εἶναι εὐτυχῶς ὀλίγα ἢ διότι ὁ οἶκτος καὶ ἡ συμπάθεια εἶναι αἰσθημάτων συμφυῆ πρὸς τὴν γυναῖκα, ἢ διότι ἡ πολὺ σκληρῶς τραυματισθεῖσα φιλοτιμία αὐτῆς διαγράφει ἀπὸ τῆς ψυχῆς τὸ τρυφερὸν καὶ εὐπρόσβλητον ἐκεῖνο αἶσθημα τῆς ἀγάπης, ὅπερ ἀναπληροῖ ὁ σκεπτικισμὸς, οὐ πρῶτη καὶ φυσικὴ ἀπόρροια εἶναι ἐπίσης ἡ συγγνώμη.

Ἄλλ' ἡ συγγνώμη σκεπτικιστρίας γυναικός, ὁ ἐπικουρικός οὗτος συρμὸς τῆς ἐποχῆς μας, δὲν προϋποθέτει οὔτε πόνους καὶ ὀδύνας, οὔτε ἐν κρυπτῷ γυμνόμενα δάκρυα, οὔτε πάλιν τῆς ψυχῆς, οὔτε θυσίας, ἀλλ' οὔτε ἀνγκάζει τὸν παρεκτρεπόμενον εἰς μεταμέλειαν. Ἡ μία προδοσία διαδέχεται ἄνευ τύφωος συνειδήτος καὶ ἀθανάστως τὴν ἄλλην, μεθ' ὅσης εὐκολίας ἡ συγγνώμη ἐπακολουθεῖ αὐτάς. Ἡ οὕτω ψυχρῶς καὶ ἀπαθῶς συγχωρούσα γυνὴ ἀδικεῖ ἀσυνειδήτως ἑαυτὴν καὶ τὴν κοινωνίαν. Διὰ τῆς ἀδιάρρηκτος τῆς ἐνηθρύνει τὸ ἐγκλημα καὶ τὴν ἀνηθικότητα, μειοῦσα ἐν ταῦτ' ἡν ἐκ τούτων προκύπτουσιν φρίκην. Συντελεῖ ὅπως ὁ κόσμος, ὅστις εἶναι αὐστηρὸς μόνον διὰ τοὺς ἀδυνάτους καὶ τοὺς καταδωκομένους, ἐπεικίης δὲ πάντοτε διὰ τὸν ἄνδρα, ἐξοικειῶται μετὰ τὴν ἐλαφρότητα τῶν ἡθῶν, δι' ὧν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν μεταδίδεται ἀνεπαίσθητος καὶ ἀπὸ οἴκου εἰς οἶκον ἡ διαφθορά, ἀπόρροια τοῦ ὀλεθρίου τούτου καὶ σιδηροῦ σκεπτικισμοῦ τῆς ἐποχῆς μας.

Ἔστω λοιπὸν ἡ γυνὴ γενναία καὶ μακροθυμὸς, ἀλλ' ὄχι σκεπτικίστρια. Ἔστω ὡς ὁ ἐπὶ γῆς ἀντιπρόσωπος τῶν ἀγγέλων τὸ ἐμβλημα τῆς συγγνώμης, ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ἐπεικειᾶς καὶ ἀγαθότητος, ἀλλὰ μὴ παύσῃ νὰ ἀγαπᾷ. Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ συμπάθεια ἔστω ἡ εἰδικὴ ἀποστολὴ αὐτῆς! Ἀφώμεν τὸν σκεπτικισμόν, τὸ μῖσος, τὰ ὑπερήφανα καὶ ἀγέρωχα πάθη πρὸς τὸν ἄνδρα καὶ ἀναδεγθῶμεν ἐντελέστεραι ἐκείνου, ἀγαπᾶσαι καὶ συγχωροῦσαι.

πανόρθωτος. Οί συνωμότες, άπαντες ώπλισμένοι μέχρις οδόντων, έξεπόρησαν τὰ άνάτορα, ένθα ή Ειρήνη έκείτο κλινήρης και πάσχουσα, ήρπασαν αυτήν και άρου την μετέφερον εις τὸ μέγα παλάτιον, άνεκήρυξαν αυτοκράτορα τὸν Νικηφόρον, ύποχρεώσαντες με τὸ ξίφος ύπερ την κεφαλήν τὸν πατριάρχην Ταράσιον να προβή εις στέψιν αὐτοῦ εν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Σοφίας. Μετὰ την στέψιν ὁ Νικηφόρος παρουσιάσθη πρὸ τῆς έκπτώτου αυτοκρατορίας, την εθεβαίωσεν ὅτι βία ἐδέχθη τὸ στέμμα και ύπεσχέθη να σεβασθῆ αὐτήν και τῇ άπονεύμῃ τῆς τιμᾶς και την εκτίμησιν, ἣς ἦτο αξία. Τὴν εθεβαίωσε δὲ ὅτι ἤθελεν επιτρέψει αὐτῇ να μένη εις τὸ ιδιαίτερον άνάτορον τῆς, εἰν τῷ ένεπιστεύετο τὸ βασιλικὸν θησαυροφυλάκιόν τῆς. Ἡ άτυχῆς ένέπεσεν εις την παγίδα. Ὁ ἄθλιος τοῦ θρόνου κλέπτης, κύριος πάντων τῶν θησαυρῶν γενόμενος, έξώρισε την Ειρήνην εις την νῆσον Πρίγκηπον. Φοβούμενος ὅμως συνωμοσίαν τινὰ εκ μέρους εκείνης, την έξώρισεν εις την νῆσον Λέσθον, ένθα μετεχειρίζοντο αὐτήν μετὰ τὸςτης σκληρότητος, ὡστε έννέα μῆνας μετὰ την εκθρόνισίν τῆς απέθνησκεν εν τῇ ἐρημίᾳ και μονώσει τῆς. Τὸ σῶμά τῆς μετηνέχθη και ἐτάφη εις την Πρίγκηπον, ένθα εἶχε τὸ πρῶτον εξορισθῆ και ένθα κατὰ την ἐποχὴν τῆς άκμῆς και δόξης τῆς εἶχεν ιδρύσει μεγάλην και πλουσίαν μονήν.

Λέγεται ὅτι μόνος ὁ τάφος αὐτῆς ἐσεβάσθη παρὰ τῶν Σταυροφόρων, οἵτινες κατὰ την κατάκτησιν τοῦ Βυζαντίου άνώρουσαν και ἐσύλησαν τοὺς τάφους πάντων τῶν λοιπῶν αυτοκρατόρων και αυτοκρατειρῶν. Ἀφοῦ την ἐσεβάσθη Κάρολος ὁ Μέγας και την ἐθεώρησεν αξίαν αὐτοῦ, ἄς την σεβασθῶμεν και ἡμεῖς, εἶπεν, ὡς λέγεται, εις τοὺς ὑπ' αὐτὸν ὁ άρχηγὸς τῶν Σταυροφόρων. Σήμερον ἐτι κατὰ λαϊκὴν παράδοσιν θεωρεῖται ὡς τελευταίον ἄστυλον τῆς ένδόξου και άτυχοῦς βυζαντινῆς αυτοκρατορίας ἡ ώραία πρασίνη σαρκοφάγος, ἡ παρὰ τὸν παλαιὸν ναὸν τοῦ Παντοκράτορος ἐκτεθειμένη εις τὰς μελέτας τῶν περιηγητῶν.

(Κατὰ τὸν Ε. Καραθεοδωρή).

Μαρία Α. Μαυρογορδάτου.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΛΙ

Ὅχι εν τῇ νομικῇ σχολῇ ἤτήσατο να ἐγγραφῆ ὡς ἐσφαλμένως εἶχομεν πληροφορηθῆ, ἡ δεσποινίς Στεφανόπολι, ἀλλ' εν τῇ φιλοσοφικῇ. Μανθάνομεν δὲ εὐχαριστως ὅτι και τὸ Ἰπουργεῖον τῆς Παιδείας εἶναι διατεθειμένον να χορηγήσῃ αὐτῇ την πρὸς τοῦτο ἄδειαν, ακολουθοῦν εν τούτῳ τὸ παράδειγμα πάντων τῶν Εὐρωπαϊκῶν Πανεπιστημείων, ἅτινα ἀπὸ ἐτῶν ἤδη ανέφεξαν τὰς θύρας τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου εις τὰς πρὸς άνωτέραν παιδείαν ὀργώσας γυναίκας. Ὅτι δὲ ἡ άποποίησης, ἡ γενομένη εν τῷ παρελθόντι παρὰ τῆς Συγκλήτου πρὸς τὰς κατὰ καιροὺς αἰτησάσας τὸ δικαίωμα ἐγγραφῆς εἶχεν ὡς μόνον λόγον τὴν ἑλλενικὴν ἀπολυτηρίου τοῦ Γυμνασίου δικαιοσύμῃ πως να ἀμφιβάλλωμεν. Διότι, ὡς ἐξ ἀσφαλῶς πληροφορούμεθα πηγῆς, αἱ ζήτησασαι να καταταχθῶσι τότε εις τὸ Πανεπιστήμιον δὲν ἔφερον ὡς ἐφόδια μόνον πτυχίον διδασκαλικόν, ἀλλὰ και κατ' οἶκον ἐπὶ πολὺν χρόνον ἡσχολήθησαν εις ιδιαίτερας μελέτας και σπουδὰς. Ἡ δεσποινίς Καλλιόπερη, ἡ τελευταίος ἤδη τῆς Σορβώνης τῶν Παρισίων, καταρτισθεῖσα εις πάντα τὰ γυμνασιακὰ μαθήματα ὑπέστη την νόμιμον δοκιμασίαν και ἔτυχεν ἀπολυτηρίου, ἡναγκάσθη εν τούτοις να προσφύγῃ εις ξένον Πανεπιστήμιον, διότι οὐδεμία ὑπῆρχεν ἐλπίς να γένηται δεκτὴ εν τῷ ἡμετέρῳ.

Ὅτι δὲ οἱ ένδοξασμοὶ τῶν κ.κ. καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου ἀπέβλεπον μᾶλλον εις τὸ, κατ' αὐτοὺς, ἀνάρμοστον τῆς ἀπὸ κοινῆς εν τοῖς Πανεπιστημείοις συμφοιτήσεως ἀμφοτέρων τῶν φύλων,

ἀποδεικνύεται και εκ τῶν τότε δημοσιεύσεων τῶν καθημερινῶν ἐφημερίδων και εκ τῆς ἀνὰ πάντας τοὺς κύκλους διαδόσεως τῆς φήμης αὐτῆς, τῆς προκαλεσάσης τὴν διαμαρτυρήσιν τῶν Ἑλλήνων φοιτητῶν, ἣν άνεδημοσιεύσαμεν εν τῷ φύλλῳ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς.

Ὅπως δὴποτε ἡ δεσποινίς Στεφανόπολι εἶναι αξία θερμῶν τῶν συγχαρητηρίων, διότι αὐτῇ πρώτῃ ἀψιφούσα τὰς προλήψεις σχολαστικῶν τινῶν και κατανικήσασα πᾶν πρόσκομμα κατώρθωσε να τάμη νέαν ὁδὸν προόδου διὰ τὸ γυναικεῖον φύλον, εν τῷ πολλὰς ἐξεῖ εν τῷ μέλλοντι ὁπαδοῦς.

Αἱ ἐπιτυχέσταται δὲ και τὸν θαυμασμόν τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς προκαλέσασαι ἐξετάσεις αὐτῆς δὲν ἀμφιβάλλωμεν ὅτι θέλωσι πείσει την Κυβέρνησιν να μεριμνήσῃ περὶ ιδρύσεως γυναικεῖου γυμνασίου, ὅπερ διπλάσιους θὰ ἀποφέρῃ διὰ την κοινωνίαν μας καρποὺς τῶν πολυπληθῶν και ἀδραῖς δαπάναις ἀνὰ τὸ κράτος λειτουργούντων γυμνασίων τῶν ἀρρένων.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΤΕΜΑΧΙΟΥ ΑΡΤΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Δ'.

Δυστυχῶς ἡ μνήμη μας εἶναι πολὺ ἀσθενής, ὡστε να δυνάμεθα να αναμνηστικώμεθα τὰς έντυπώσεις τῆς παιδικῆς μας ἡλικίας. Γνωρίζομεν ὅμως ὅτι κατὰ τὸ πρῶτον τοῦ βίου μας ἐξάμνηον οὐδὲν ἄλλο εἶχομεν ὅπισθεν τῶν χειλέων ἡ δύο ἐρυθράς και τρυφερὰς σαρκώδεις γραμμάς, ἡκιστα καταλλήλους, ὅπως γευθῶμεν και τοῦ τρυφερωτάτου ἔστω και ἀπαλωτάτου τῶν καρπῶν. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ τροφὴ μας κατὰ την ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο άγνὸν και γνήσιον μητρικὸν γάλα, ἡ φύσις δὲν μᾶς ὥπλισεν άνωφελῶς δι' ὀδόντων, οἵτινες, τὸ πολὺ, θὰ ἐπλήγωνον τὸ τρυφερὸν μητρικὸν στῆθος. Ἐφ' ὅσον τὸ σῶμα μας άνεπτύσσετο και ἡ πρώτη ἐκείνη ρευστὴ τροφὴ ἦτο άνεπαρκής, ἡ μήτηρ φύσις ἔθετο πάραυτα εις ἐνέργειαν μικροσκοπικὰ τινα σπέρματα ἅτινα άνεπαύοντο κεκρυμμένα εν τοῖς κόλποις τῶν σιαγῶνων μας. Ταῦτα φαίνεται ὅτι άνυπομόνως άνέμενον τὸ σύνθημα τῆς ἐργασίας, διότι εν πρὸς εν ἤρξαντο τὸ ἔργον τῆς παραγωγῆς εν ἰδίῳ πρὸς τοῦτο διαμερίσματι. Ὀλίγος φώσφορος και ὀλίγη ἄσβεστος ἀπετέλεσε τὸν λευκὸν και σκληρὸν ὡς λίθον θώρακά των, ὅστις ἀπὸ ἡμέρας εις ἡμέραν ἀπέβαινεν ἰσχυρότερος.

Ἄλλ' ἐρωτᾶτε φυσικώτατα ποῦ εὐρέθη ἡ ἄσβεστος και ὁ φώσφορος έντὸς τῶν σιαγῶνων μας, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμήν εἶχομεν ἀνάγκην ὀδόντων. Ὅπως πρὸς ἰδρυτὴν οἰκοδομῆς τινος ὑπάρχει ἀνάγκη φροντιστοῦ, ὅστις προμηθεύεται ἐγκαίρως τὰ διάφορα ὕλικὰ και διανέμει αὐτὰ καταλλήλως εις τοὺς ἀρμοδίους ἐργάτας, οὕτω και ὁ Θεὸς μετὰ τῆς φύσεως ἀφοῦ ἐπλάταν τὸ σῶμα ἡμῶν ἔταξαν εν αὐτῷ ἄγρυπνον φύλακα και φροντιστήν, ὅστις κατ' οὐδὲν ὁμολογουμένως δύναται να συγκριθῆ πρὸς τοὺς ἐργολάβους και ἐπιστάτας τῶν οἰκοδομῶν. Ἀκάματος, ἀεικίνητος, πανταχοῦ παρῶν και εις πάντα ἐπαρκῶν, φέρει διαρκῶς μεθ' ἑαυτοῦ, πᾶν ὅ,τι ἀναγκαῖοι εις τὸ σῶμά μας και ἀφίνει εις ἕκαστον τῶν μερῶν αὐτοῦ τὸ ἀναγκαῖον ὕλικόν διὰ την λειτουργίαν του. Ἐχει μυριάδα ἐργατῶν ὑπὸ τὰς διαταγὰς του, οἵτινες ἐργάζονται νυχθημερὸν και άνευ οὐδεμιᾶς διακοπῆς, οἵτινες ἀκαταπαύστως ζητοῦσι και λαμβάνουσι παρ' αὐτοῦ, τὰ ἀναγκαῖα διὰ την ἐργασίαν των ὕλικα. Ὁ φροντιστὴς οὗτος εἶναι τὸ αἷμα, ὅπερ διερχόμενον πρῶτα εν διὰ τῶν σιαγῶνων μας, και εὐρὸν ἀφυπνισμένους τοὺς εν αὐταῖς μικροὺς ἐργάτας, ἤρξατο να διανέμῃ και εις αὐτοὺς ἄσβεστον και φώσφορον, ὡς και ἄλλας δευτερευούσης σπουδαιότητος οὐσίας, δι' ὧν ἐτέθησαν πάραυτα εις την ἐπεξεργασίαν τῶν ὀδόντων.

Ἄλλὰ ποῦ εὐρεν, ἐρωτᾶτε, τὸ αἷμα ἡμῶν την ἄσβεστον και τὸν φώσφορον, ἀφοῦ ὡς προερρήθη εἶναι φροντιστῆς, ἀλλ' οὐχὶ και ἰδιοκτήτης τοῦ σώματός μας; Πάντα τὰ διὰ τοὺς ἐργάτας του ὕλικα τὸ αἷμα λαμβάνει παρὰ τοῦ κυρίου και γενικοῦ διαιτητοῦ τοῦ σώματός μας, ὅστις εἶναι ὁ στόμαχος. Ἐνόσω ὁ ἐργολάβος δαπανᾷ, ὁ ἰδιοκτήτης ὀφείλει να χορηγῆ, άνανεῶν ἐκάστοτε τὰς προμηθείας του,

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΕΝ Τῇ ΚΟΙΤΙΑΙ

Ὁ τρόπος δι' οὐ κατακλίνουσι τὸ μικρὸν ἐξασκεῖ μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς υγείας και εὐεξίας αὐτοῦ. Εὐθὺς ὡς τοῦτο γεννηθῆ ἔχει ἰκανὴν ποσότητα γλοιωδῶν οὐσιῶν εν τῷ λάρυγγι, ἄς πρέπει να ἐμέσῃ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον. Προϊόντος τοῦ χρόνου ἔχει ἀνάγκην να ἐμέσῃ την περισσεύουσαν τροφήν ἣν εν τῇ ἀνασθησίᾳ του χωρὶς να πεινᾷ ἔφαγεν. Τέλος τὰ μικρὰ ἔχουσι μεγάλην ὀσιν σιέλου ὃν δὲν πρέπει να καταπίνωσι.

Πρέπει λοιπὸν να κατακλίνωμεν αὐτὰ πρὸς τὸ δεξιὸν ἢ τὸ ἀριστερὸν μέρος, ὅπως πᾶν ὅ,τι ἀνέρχεται εις τὸ στόμα των ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς πεπτικῆς των συσκευῆς, ἐξέρχεται εὐκόλως. Ἐὰν εἶναι κεκλιμένα ὀριζοντίως αἱ ἀνερχόμεναι εις τὸ στόμα των οὐσίαι δὲν ἐξέρχονται, μένουσαι δὲ εις τὸν λαίμον ἐμποδίζουσι την ἀναπνοὴν ἢ καταπίνονται εκ νέου ἐπαγόμεναι δυσάρεστον διὰ την υγιεινὴν συνεπίαις. Ἀπαιτεῖται μεγάλη προσοχὴ μὴ ἡ ἐπὶ τῶν πλευρῶν κατάκλισις πιέξῃ τὰς μικρὰς αὐτῶν χεῖρας, ὡν ἡ αἰμωδίασις διακτετεῖ κακῶς τὸ μικρὸν κατὰ την ἀφυπνισίν του και παρεμποδίζει την τακτικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ θώρακος.

Ἐνίοτε τὸ μικρὸν φαίνεται ἀνήσυχον καθ' ὕπνον, ὡσεὶ παραπονούμενον, χωρὶς έντελῶς ν' ἀφυπνισθῆ. Σημεῖον ὅτι ἐκουράσθη και θέλει να μεταβάλλῃ διεύθυνσιν τοῦ σώματός του. Στρέψατέ το ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος και θὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν ὕπνον του ἡσυχώτατα.

Δὲν πρέπει να ἐπιδιώκητε ἀπόλυτον εν τῇ οἰκίᾳ ἡσυχίαν εν ὅσῳ τὸ μικρὸν κοιμᾶται. Τοῦτο τὸ καθιστᾷ πολὺ ευαίσθητον, ἀποβαίνει δὲ και ἀνιαρὸν διὰ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, ἅτινα καταδικάζονται εις σιωπὴν, ὅλας τὰς ὥρας, καθ' ἃς τὸ νεογνὸν ἀναπαύεται. Ἐὰν συνειθίσῃ να ἐξυπνᾷ την νύκτα, ἀφήσατέ το ἐπὶ τῆς κλίνης του μέχρις οὐ κοιμηθῆ εκ νέου. Ἐὰν φωνάζῃ, ἀφοῦ πεισθῆτε ὅτι εἶναι καθαρὸν, δὲν πεινᾷ, δὲν πονεῖ του, μὴ τὸ περιφέρετε ἐδῶ και ἐκεῖ, ὅπως ἡσυχάσῃ, διότι οὕτω χάνει έντελῶς την σειρὰν τοῦ ὕπνου του, και ἐπαναλαμβάνει τὰ αὐτὰ ἀνὰ πᾶσαν ἐσπέραν, ἀποβαίνειν οὕτω ἀληθῆς μάστιξ πάντων τῶν εν τῇ οἰκίᾳ.

Ἐνα μετὰ τῆς γέννησίν του μῆνα τὸ μικρὸν ἄρχεται προσηλούμενον ἐπὶ τῶν διαφόρων ἀντικειμένων και διακρίνον αὐτὰ. Τὰ ζωηρὰ χρώματα ὡς και αἱ διάφοροι κινήσεις ἐλκύουσι την προσοχὴν του. Τὸ φῶς ὑποπίπτει προτίστως πάντων εις την ἀντίληψίν του, διὰ τοῦτο ἡ κοιτίς του δεόν να τοποθετήται πάντοτε εις τρόπον, ὡστε αἱ ἀκτίνες να προσπίπτωσι ταύτοχρόνως και εκ τῶν ἔμπροσθεν εις τοὺς ὀφθαλμούς του. Τὸ φῶς οὕτω συντελεῖ εις ὑγιᾶ ἀνάπτυξιν τῆς ὀράσεως, ἐνῶ προσπίπτον εκ δεξιῶν ἢ ἐξ ἀριστερῶν ἐπιφέρει στραβισμόν.

Ἑλλη Τζῶν.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΩΩΝ

ΚΟΛΧΙΚΟΝ (ΣΚΥΛΑΚΙ)

Κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ θέρους ἐπιφαίνεται τῆς ὑγρῆς τῶν ἀγρῶν χλόης ἀνθύλλιον κίτρινον, ὁμοιάζον πρὸς τὸν κρόκον τῆς ἀνοίξεως. Εἶναι τὸ κολχικόν, τὸ κοινῶς σκυλάκι λεγόμενον. Εἶναι ὁ προάγγελος τῆς νεκρομένης φύσεως, τῆς ἀπογυμνώσεως τῆς γῆς ἀπὸ τῶν χλοερῶν και μυροφόρων στολισμῶν τῆς.

Ὡνομάσθη κολχικόν, διότι οἱ ἀρχαῖοι ἐθεώρουσαν ὡς πατρίδα

ὅπως μὴ οὔτε πρὸς στιγμήν τὸ ἔργον διακοπῆ. Καὶ αἱ προμηθείαι αὐταὶ ὀφείλουσι να εἶναι ἐκλεκταὶ και ἀνάλογοι πρὸς τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας ἐκάστου ἐργάτου, ἄλλως ἐπίρχεται ἀναστάτωσης και ταραχὴ εις τὸν οἶκον, συνεπαγομένη πολλὰκις τὰ χειρίστα τῶν ἀποτελεσμάτων. Ἐκ τῶν διαφόρων λοιπὸν τροφῶν, τῶν εἰσαγομένων διὰ τοῦ στόματος εις τὸν στόμαχον, παραλαμβάνει τὸ αἷμα τὰ διάφορα πρὸς συντήρησιν τῆς ἐργασίας του ὕλικα, πρὶν ὃ' ἡ ἀποκτήσωμεν ὀδόντας, ἡ ἄσβεστος και ὁ φώσφορος εἰσῆχθησαν εν τῷ στομάχῳ μας διὰ τῆς γλοκείας και ρευστῆς ἐκείνης τροφῆς ἣτις μητρικὸν γάλα καλεῖται. Ἡ θαυμασία αὕτη τροφὴ περιέχει ἔτοιμα και διαλελυμένα πάντα τὰ στοιχεῖα, ὧν ἔχει ἀνάγκην τὸ παιδικὸν σῶμα πρὸς ὑγιᾶ ἀνάπτυξιν αὐτοῦ. Ἰδοὺ διατὶ τὸ τέκνον ὀφείλει ἀπερίοριστον στοργὴν και εὐγνωμοσύνην πρὸς την μητέρα του, ἣτις διὰ τοῦ γάλακτος, ἡ μᾶλλον διὰ τοῦ αἵματός τῆς, συνετέλεσεν ὅπως ἀναπτυχθῆ και ἰσχυροποιηθῆ τὸ κατὰ την γέννησιν ἀσθενὲς και ἀτονικὸν σῶμά του.

Λαῦρα Σούζαρτ (ιατρός).

Η ΑΦΙΞΙΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΔΟΥΚΙΣΣΗΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ

Θὰ ἐνθυμούμαι πάντοτε την πατρίδα μου, ἔλεγεν ἀναχωροῦσα ἡ γαλανὴ τῶν Ἀθηνῶν παρθένος, και ἐτήρησε τὸν λόγον τῆς. Ὡς ἡ πιστὴ εις την γῆν τῆς γεννήσεώς τῆς χελιδὼν ἐπανέρχεται περιχαρῆς εις την μητρικὴν φωλεάν τῆς, οὕτω και ἡ προσφιλεστάτη Ἑλληνίς βασιλοπούλα, ἔφυγεν ἀπὸ τοὺς ψυχρούς τοῦ βορρᾶ πάγους ἵνα διαχειμασθῇ εις την θαλπερὰν γῆν τῆς μητρός τῆς Ἑλλάδος.

Τὴν αἰγλήν τῆς παρθενικῆς κάλλοντός τῆς, τῆς παιδικῆς ἀρελείας και χάριτος, δι' ἣν τὸσον παρὰ πάντων ἐλατρεύετο, ἐπιστρεφει σήμερον νέα λαμπρῶν ἀνέκφραστος, ἀπερίγραπτος. Εἰς τοὺς τίτλους τῆς συμπαθείας και ἀγάπης, οὐς εἶχεν ἐπὶ τῆς καρδίας μας προσετέθη ἡδη νέος ἐπιθλητικώτερος, τρυφερώτερος, περιπαθέστερος. Ἡ παιδίσκη τῆς γῆς εἶναι σήμερον μήτηρ. Ἐχει και αὐτὴ τὰς μερίμνας και τὰς φροντίδας, την εὐθύνην και τὰ καθήκοντα, ἅτινα ὁ τίτλος τῆς μητρός συνεπάγεται πάντοτε. Ἡ ἀμέριμος νεάνις τῆς γῆς εἶναι σήμερον, καιτοὶ μεγάλη Δούκισσα, καιτοὶ περιόδοξος βασιλοπούλα, γυνή.

Ἰπὸ την νέαν ταύτην ἰδιότητά τῆς τὴν ὑπεδέχθη μετὰ σεβασμοῦ και κατανύξεως ὁ Ἑλληνικὸς λαός. Ἐνθουσιώδης ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία ἐχύθη ἀνὰ τὰς ὁδοὺς και τὰς πλατείας, ὅπθθεν ἐπρόκειτο να διέλθῃ ἡ μετὰ τὸςτης άνυπομονησίας, μετὰ τὸςτης χάρης και πόθου ἀναμενομένη ἡγεμονόποις. Ἄνδρες και γυναῖκες, εὐγενεῖς δεσποιναι και πτωχαὶ ἄσται εἶχον δάκρυα εις τοὺς ὀφθαλμούς ὅτε ἡ ἀμαξοστοιχία ἔστη και ἐπὶ τῆς θηρίδος τῆς ἀμάξης ἐπεφάνη ἡ γλυκεῖα και συμπαθῆς μορφὴ τῆς λευχειμονούσης Δουκίσσης. Ρινόμακτρα και πῖλοι ἐσειοντο εις τὸν ἄερα, και ἐν ἐγκάρδιον «καλῶς μᾶς ἦλθες», ἐξῆλθεν ὡς εν μιᾷ φωνῇ ὑπὸ χιλίων στομάτων.

Καὶ ἡ βασιλοπούλα εἶχε δι' ὅλους ἐν μειδίᾳ, μιαν γλυκεῖαν λέξιν, ἐν θερμὸν εὐχαριστῶ. Καὶ ἐλησμόνει σχεδὸν τοὺς περὶ αὐτήν ἵνα ἀφεθῆ εις την συγκίνησιν, ἣν ἠσθάνετο ἡ ψυχὴ τῆς, διότι ὑγιῆς και εὐτυχῆς ἐπανέβλεπε την πατρίδα και τοὺς συμπολίτας τῆς και ἠσθάνετο τὰς θερμὰς και ζωογόνους ἀκτίνας τοῦ γαλανοῦ μας, ὡς τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς τῆς, οὐρανοῦ, χερουσίσεως και πάλιν την ξανθὴν κόμην τῆς και στεφούσας ἐν εἰδὲι διαδόχματος τὸ κρινόλευκον μέτωπόν τῆς.

αυτού την Κολχίδα, ένθα εβλάστησε και εφύη τὸ πρῶτον ἐξ ὀλίγων σταγόνων ἐκ τοῦ μαγικοῦ ἐκείνου ποτοῦ, ὅπερ ἡ Μήδεια προσέφερεν εἰς τὸν Αἴψωνα, ἵνα ἀνακτήσῃ τὴν νεότητά του. Ἡ μυστηριώδης αὕτη καταγωγή συνετέλεσεν ὅπως ἐπὶ πολὺ τὸ ἦθος τοῦτο θεωρηθῆται ὡς προφυλακτικὸν κατὰ παντός κακοῦ. Οἱ Ἑλβετοὶ μέχρι σήμερον ἀναρτῶσι τὸ ἄθος τοῦτο ἀπὸ τοῦ λαϊμοῦ τῶν τέκνων τῶν ἀντὶ φυλακτοῦ.

ΚΙΣΣΟΣ

Ὁ Ἔρωσ συμπλέκει μὲ κλώνων κισσοῦ τὰ ρόδα ἄτινα στέφουσι τὸ μέτωπόν του. Ἡ φίλις ἐξέλεξεν ὡς ἔμβλημα τῆς κισσὸν περιελισσάμενον ἐπὶ ἀνεστραμμένου δένδρου, μετὰ τῶν λέξεων: «οὐδὲν δύναται νὰ μὲ ἀποσπάσῃ». Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλησι, ὁ βωμὸς τοῦ Ὑμεναίου περιεστέρητο ὑπὸ κισσοῦ και πρὸς τοὺς νεονύμφους προσέφερεν κλώνων κισσοῦ ὡς σύμβολον δεσμοῦ ἰσοθίου. Αἱ Βακχίδες, ὁ γέρον Σιλκνὸς και αὐτὸς ὁ Βάκχος ἦσαν ἐστεμμένοι διὰ κισσοῦ. Τὰ αἰωνίως γλοερὰ φύλλα τοῦ φυτοῦ τούτου ἀπετέλουν διὰ τὴν εὐθυμον τοῦ Βάκχου ἀκολουθίαν τὸ ἔμβλημα τῆς διαρκοῦς μέτης. Παριστάνουσιν ἐν τούτοις και τὴν ἀχαιοσίαν ὑπὸ τὴν μορφήν κισσοῦ, καταπνίγοντος τὸ στηρίζον αὐτὸν δένδρον. Ἄλλ' οἱ διασημότεροι τῆς φύσεως μελετηταὶ ἀπέκρουσαν τὴν κατὰ τοῦ κισσοῦ ἀποδιδόμενην συκοφαντίαν ταύτην, χαρακτηρίζοντες αὐτὸν ὡς τὸ πρωτότυπον τῆς φιλικῆς παράδειγμα. Οὐδὲν, λέγουσιν, ἀποχωρίζει αὐτὸν τοῦ δένδρου ἐφ' οὗ ἅπαξ προσεκολλήθη. Στολιζέει αὐτὸ διὰ τοῦ ὠραίου φυλλωμάτος του κατὰ τὴν σκληρὰν τοῦ ἔτους περίοδον, καθ' ἣν γυμνοί, μαῦροι και κατεσκληρότες ἐκτείνονται οἱ κλάδοι αὐτοῦ. Σύντροφος τῆς τύχης του, πίπτει μετ' αὐτοῦ ἐὰν λαίλαψ ἀγρία, ἢ χειρ' ἀπὸνος ἀποκόψῃ τὸν κορμόν του.

Καὶ μετὰ θάνατον ἐτι ἐξακολουθεῖ στολιζέων τὸν ἐπιζῶντα τοῦ δένδρου ξηρὸν και ἄγονον αὐτοῦ κορμόν. Αἱ ἰδέαι αὗται δὲν εἶναι μόνον ποιητικαί, ἢ συγκινητικαὶ ἀλλὰ και ἀληθῆσταται. Ὁ κισσὸς ἔχει ἰδίαν ρίζαν ἐπὶ τῆς γῆς και οὐδὲν ἀφαιρεῖ, ὡς τινες διίστην ἰσθῆσαν, ἐκ τοῦ δένδρου ἐφ' οὗ στηρίζεται. Προστάτης τῶν ἐρειπίων, στολιζέει τοὺς παλαιοὺς και ἐτοιμορρόπους τοίχους τῶν κήπων και ἀγρίων οὗς αὐτὸς, ὁ λεπτὸς και ἀσθενὴς, κατορθώνει νὰ συγκρατῇ. Ἐκλεκτικὸς δὲν δέχεται οἰονδήποτε στήριγμα, ἀλλὰ φίλος σταθερὸς, ἀποθνήσκει ὅπου προσκολλᾶται.

ΕΝΩΣΙΣ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΩΝ

Τὰ δύο ἀξιόλογα Παρθεναγωγεῖα τῆς ἡμετέρας πόλεως Συμπούλου και Σχορδέλη ἠνώθησαν ἀπὸ τῆς 2 Σεπτεμβρίου εἰς ἐν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς εὐπαιδευτοῦ δεσποινίδος Ἀσπασίας Σχορδέλη. Ἐκάτερον τῶν παρθεναγωγείων τούτων εὐδοκίμει τὰ μάλιστα ἢ ἐνωσίς ὁμοῦ τῶν δυνάμεων αὐτῶν ἀπετέλεσεν ἀναντιρρήτως κρᾶτιστον και πλήρες ἐκπαιδευτήριον τελείας οἰκογενειακῆς μορφώσεως και παιδεύσεως τῶν Ἑλληνίδων, και τοιούτου μεγίστην ἀνάγκην εἶχεν ἡ ἡμετέρα κοινωμία.

Ἐν τῷ Παρθεναγωγείῳ τούτῳ συνεργάζονται ἡ πείρα και ἡ ἐπιστήμη, ἡ φιλοσοφία και ἡ οἰκογενειακὴ μέριμνα. Ἐν αὐτῷ αἱ Ἑλληνίδες λαμβάνουσι πλήρη τὴν ἐγκύκλιον ἐκείνην παιδευσιν, ἣτις εἶναι ἀπαραίτητος εἰς πᾶσαν εὐπαιδευτον νεάνιδα και συνάμα μορφοῦνται εἰς ἀληθεῖς οἰκοδεσποίνους.

Πλὴν τῶν συνήθων μαθημάτων διδάσκονται ἐν αὐτῷ ἱστορία τῆς καλλιτεχνίας, Ἑλ. γραμματολογία, οἰκιακὴ παιδαγωγικὴ μετὰ πρακτικῆς οἰκιακῆς οικονομίας, ἡ γαλλικὴ και γερμανικὴ γλῶσσα, ἑργογραφία και ζωγραφικὴ, ὠδικὴ και κλειδοκύμβαλον, κοπτικὴ και ραπτικὴ, γυμναστικὴ και χορὸς.

Αἱ μαθήτρια εἶναι ἐσωτερικαί, ἡμισύσσιτοι και ἐξωτερικαί. Δύνανται δὲ νὰ φοιτῶσι και μαθήτρια πρὸς ἀκρόασιν μαθημάτων μόνον τινῶν κατ' ἐκλογὴν.

Ἰδιαίτερος δυνάμεθα νὰ συστήσωμεν τὸ παρθεναγωγεῖον τοῦτο ὡς μη τρικλὸν ἄσυλον δι' ὄρφανά κοράσια· διότι ἐν αὐτῷ εὐρίσκουσι τὰ ἀτυχῆ ταῦτα πλάσματα ἀληθῆ μητέρα εἰς τὸ πρόσωπον τῆς κ. Σχορδέλη, ἣς αἱ φιλόστοργοι φροντίδες ὑπὲρ τῶν ἐσωτερικῶν εἶναι ἀπαράμιλλοι.

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ὅποταν μετὰ προσοχῆς ἀπειζώμεν πρὸς ποταμόν τινα, οὗτος παρίσταται λέγων ἡμῖν: ἄνθρωπε βλέπε ἐν ἐμοὶ πιστὴν τοῦ βίου σου εἰκόνα. Ὅντως ὁ ἀνθρώπινος βίος δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς ποταμόν, διότι καθὼς ποταμὸς τις ἐξ ἐλαχίστων τῆς πηγῆς ἀναβρῦσεων καθίσταται μέγας λαμβάνων εἰς τὸν ροῦν αὐτοῦ πολλοὺς παραποτάμους και ἐνῷ ὑπερῆφάνως προχωρεῖ μετὰ τὸν κρότον τῶν πλουσίων αὐτοῦ ὕδατων, διακόπτεται ὑπὸ πολλῶν ὑπερμεγέθων πετρῶν, ἀποτόμων καταρρακτῶν, στενωπῶν και κοιλάδων και τέλος γυνομένος γάνεται, οὕσω και ὁ ἀνθρώπινος βίος ἐνῷ εὐρίσκειται εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς ἀμῆτης και δόξης αὐτοῦ, ἀμαυροῦται πολλάκις ὑπὸ τῶν παντοίων τῆς τύχης δυσχερειῶν και οὕτω καθίσταται ἄθλος βαρῦ, ὡς ἐν τοῖς διαφόροις τοῦ βίου παραδείγμασι βλέπομεν. Οὐδέποτε ὁ ἀνθρώπινος βίος πρόκειται ἡμῖν ρόδινος και γαληνιστός, ἀλλὰ συνεχῶς ἀπαντῶμεν τὰς πολυειδεῖς τοῦ βίου ἀκάνθας και τρικυμίας, και νὰ μὲν ὡς ποταμὸς τις συναντᾷ ἐν τῇ πορείᾳ αὐτοῦ ἀγρίας ροδὰς ὡν ὀσφραίνόμενος τὴν μαγευτικὴν ὀσμὴν και κατοπτρίζων τὸ κάλλος και τὴν ἄφρον χάριν εἰς τὰ κροσταλλώδη νερά του, παρέρχεται ὁμοῦς ἀφίνων αὐτὰς ὀπισθεν του, ἀπαντῶν ἀποτόμους καταρρακτάς, οὕτω και ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν συναντῶμεν ἀνοστοφεῖς λειμώνας διαρροεμένους ὑπὸ δικαιῶν ρυακίω, ἐντὸς τῶν ὁποίων λούονται ἡ γὰρ και ἡ εὐτυχία ἐνθα δὲ προχωροῦντες περιπλεκόμεθα εἰς ἀνεκθάτους τριβόλους και βάτους, ὡν αἱ ἀκάνθαι τρυπῶσι και πληγόνουσιν ἡμᾶς. Καὶ καθὼς ὁ ροὺς ποταμοῦ τινος ἐξαφανίζεται ἂν ἐν τῇ πορείᾳ αὐτοῦ δὲν μεγαλυθῆ συνενόμενος μετὰ τὰ νάματα ἄλλων παραποτάμων, και γάνεται ἐν αὐτῇ τῇ πορείᾳ του, οὕτω και ἡ μνήμη τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ὡν ὁ βίος ὑπῆρξεν ἐστερημένος πάσης ἀρετῆς και δόξης, θάπτεται σὺν τῷ θανάτῳ αὐτοῦ τοῦ σώματος, ἐνῷ ἐσαεὶ μένει ἡ μνήμη ἐκείνων, ὡν ὁ βίος ὑπῆρξε κρινωστερῆς κῆπος, εἰς ὃν ὡς παντοῖα ἄθη και ρόδα ἀπήνησαν αἱ ἀρεταὶ και τὰ περικλεῖ αὐτῶν κατορθώματα.

Ματθίλδη Π. Συνοδινού

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Αἱ γυναῖκες ἐπὶ Ναβουχοδονόσορος. Εἰς λίαν ἐνδιαφέρουσαν ἀνακοίνωσιν, γενομένην ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν ὑπὸ τοῦ Ἀστυριολόγου καθηγητοῦ κ. Ὀππέρ, ἀναφέρεται ὅτι αἱ γυναῖκες βασιλεύοντος τοῦ Ναβουχοδονόσορος ἐν Ἀσσυρίᾳ ἦτο: τὸ 570 π. χ. ἐκτόντο τοῦ δικαιώματος τῆς πλήρους και ἀπεριορίστου διαχειρήσεως τῆς περιουσίας των. Ὅπισθεν και ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ Ἀσσυριοὶ ἦσαν ἰσοτικώτεροι τῶν συγχρόνων.

Ὁ ὕπνωτισμὸς ἐν τῇ μυωπῇ. Ὁ ὕπνωτισμὸς ἐξασκεῖ μεγίστην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν μυωπῶν ἢ και προσβυόπων. Νεῖναι τις ὑστερικὴ προσεβλήθη ὑπὸ ἰσχυρᾶς μυωπίας τῶν ὀφθαλμῶν. Μετὰ τὴν διὰ τοῦ ὕπνωτισμοῦ ἐπιβληθεῖσαν εἰς αὐτὴν θεραπείαν ἡ μυωπία ἐξέλιπε και ἡ ὄρασις τῆς κόρης κατέστη φυσιικωτάτη. Ἡ κατάσταση αὕτη παρετάθη ἐφ' ἱκανὸν χρόνον. Ἡμέραν τινὰ ἡ νεανίς ἠθάρνη ὄψιν νογμόν εἰς τὸν ἀριστέρον ὀφθαλμὸν και ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ μυωπία ἐπανῆλθε μετὰ μείζονος ἐντάσεως.

Νέα θρηπτικὴ οὐσία. Εἶναι ἀρκετὰ ἔτη, ἀπὸ τῆς τοῦ ἀνθρώπινου γένους ἀνεγνώρισεν ἐν τῷ βοεῖῳ κρέατι τὴν θρηπτικωτάτην τῶν τροφῶν. Οἱ ἐπινοηταὶ

ΛΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Κ. Μ. Ἀθήνας. Ματὰ εἴκοσι πέντε ἔτη τελοῦνται οἱ ἀργοὶ γάμοι, μετὰ πενήκοντα οἱ χροσοὶ και μετὰ ἐβδομήκοντα πέντε οἱ ἀδομήνινοι. Εἰσάξτε ἔστω και πρῶτη τὸν νεωτερισμὸν τοῦτον, ὅστις ἔχει πολλὴν τὴν ποιήσιν, Προσκαλοῦσι τοὺς συγγενεῖς και στενοὺς φίλους, διοργανίζουσιν οἰκογενειακὴν ἐορτήν, καθ' ἣν ὁ σύζυγος προσφέρει εἰς τὴν σύζυγον στέμμα ἀργυροῦν. Πολλοὶ εὐχάριστον εἶναι νὰ παρίστανται εἰς τὴν τελετὴν αὐτὴν οἱ παρερθεῖντες και εἰς τοὺς γάμους τῆς νεότητος, καθ' οὓς οἱ νεμφροὶ ἐστέφθησαν δι' ἀθῆων. Ἡ κυρία φέρει ἐσθῆτα ἐρυθροῦ σκοτεινοῦ χρομάτος μετὰ λευκῶν τριχάπτων. Εὐχόμεθα νὰ τελέσῃτε και τοὺς ἀδαμαντίνους. — Καν Α. Ν. Φ. Ἀργοστολίον. Δρ. 10 ἐλήθησαν. Σὰς εὐχαριστοῦμεν. Ἠγνοοῦμεν τὴν παρεξήγησιν ταύτην. — Καν Θ. Μ. Πάτρας. Εἶχε δικαίον. Τὸ περιεχόμενον τοῦ κοιλιακοῦ ροφῶσιν ἐκ τῶν πλαγίων, οὐδέποτε βυθίζουσι τὸ ὄψιν ἄκρον αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ στομάχου. — Καν Π. Α. Λαμψησόν. Ἐπιστολή σας ἐλήθη και ἐκπληρωθεῖσα διὰ τὰ γραφόμενά σας. Ἐγράψαμεν εὐθὺς μετὰ τὴν ἐξ Εὐρώπης ἐπάνοδόν μας, ἀποστέλλουσαι συγγρόνως ὑμῖν τὰς σχετικὰς ἀποδείξεις. Ἐπισπεύσατε ἀποστολὴν εἰσπραθέντων. Καὶ πάλιν γράφομεν. — Καν Ε. Α. Πύργον. Συνδρομὴ ἐλήθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Καν Σ. Μ. Ἀργοστολίον. Τὸ κτένισμα και πάλιν Ἑλληνικόν. Ἡ κόμη δὲν χωρίζεται ἐπὶ τοῦ μετώπου. — Καν Σ. Ζ. Ἰθάκη. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκπλαγῆτε, διότι δικαίως ἐχάσαμεν τὴν ὑπομονήν. Θὰ περῶντε ἐντὸς ἀποδείξεων ὅτι τὰ κατὰ τῶν καθυστεροσῶν ληφθησόμενα ἐπὶ εἰσπραθέντων. Καν Κ. Κ. Πειραιᾶ. Κατὰ τὴν γνώμην μας ἡ νεοσύμφρος ἀφίνει τοὺς ἀδαμαντίνους εἰς τὰς θήκας των, μέχρις οὗ παρουσιασθῇ εὐκαιρία ἐσπερίδος χροευτικῆς ἢ θεατρικῆς ὅπως τοὺς μεταχειρισθῇ. Διὰ τὸν σύζυγον οἱ ἀδαμαντίνους οὐδὲν προσθέτουσιν εἰς τὴν καλλονὴν τῆς. — Καν Α. Κ. Σύρον. Ἀκριβῶς, διότι εἶναι δυσκολώτερον νὰ γνωρίζῃ τις τὰ καθήκοντά του ἢ νὰ τὰ ἐκτελῇ. — Καν Αἰ. Ζ. Ἀθήνας. Δέγετε: λογαγέ μου, ἢ ταγματάρχα μου, ὡς λέγετε: ἰατρὲ μου, ἐὰν ὑπάρχῃ οἰκειότης. Ἐὰν ὄχι προτάσσετε τὸ: Κύριε. — Καν Δ. Μ. Πειραιᾶ. Ἀποανθῆτε κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν κ. πρόδρον. Ἡμεῖς δυστυχῶς δὲν ἔχομεν καιρὸν διαθέσιμον. — Καν Π. Θ. Λ. Μεροῦσαν. — Ἀποροῦμεν πῶς ἢ παρ' ὑμῖν ἐγγραφεῖσα συνδρομητρία δὲν ἔλαβε φύλλα. — Ἀποστέλλονται ἐκ δευτέρου, ὡς και πρὸς ὑμᾶς τεύχη Ἱστορ. Γυν. Σὰς εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ προθυμίαν. — Καν Δ. Μ. Χίου. Ἀποστέλλεται ἀμέσως ὅτι ἔχετε εἰσπράξει, διότι ὑπάρχει ἄμισος ἀνάγκη χρημάτων. Καν Α. Μ. Στυλίδας. Ἐπιταγὴ ἐκ ὁρ. 25 ἐλήθη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — Καν Σ. Π. Μασσαλίαν. Στείλατε τὸ ταχύτερον, ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἡμερολόγιον. — Καν F. J. Ada-Bajar. Ἀποστέλλομεν Ἀρ. 170, 171. Τα ὑπ' ἀρ. φύλλα 105 μέχρι 154 ἐγένοντο τόμοι.

ΒΙΒΛΙΑ

ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Φωτιάδου, γραμματέως τῆς «Ἐφημερίδος», ἀγγέλλεται ἡ ἐκδόσις «Ἐκλογῶν ἀποστολικῶν ἡμερολογίων», περιέχοντες ὠραίας εἰκόνας φιλοτεχνουμένας ἐν Πειραιᾷ, ἕλκεται και ποικίλην και τιμωμένον μόνον δρ. δύο. Ἀγγέλλεται ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ν. Ράβου ἡ ἐκδόσις συγγράμματος ὑπὸ τὸν τίτλον «Οἱ ἐκ Γαλλίας περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης ἀγῶν». ὑπὸ τοῦ κ. Η. Παπαζώρη ἐκ Σουλινᾶ ἀγγέλλεται ἡ μετάφρασις τοῦ γαλλικοῦ συγγράμματος «Ἡ εὐτυχία εἰς τὴν εὐθείαν» τοῦ γνωστοῦ γάλλου συγγραφέως Κ. Φαρρην. Τιμὴ τοῦ βιβλίου φρ. 1,50. ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Δασσαρίτη διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας ἀγγέλλεται ἡ ἐκδόσις παιδαγωγικοῦ συγγράμματος ὑπὸ τὸν τίτλον «Πλήρης συστηματικὴ παιδαγωγική». Τιμὴ τοῦ ἔργου ὠρίσθη ὀκτάφραγκος.

6 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 6

ΓΑΜΟΣ ΕΝ ΦΥΛΑΚῃ

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν σκιά τις διεγράφη ὀπισθεν τοῦ ἐξώστου διὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας, δι' ἣς εἰσέδυσεν ἀφορητὴ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ. Ἡ κόμησσα ὡς ἠλεκτρισθεῖσα ἤγερθη. Ἐνωπιὸν τῆς ἦτο ὁ κόμης Μαρίνη. Τὰ συγχαρητήριά μου, τῇ εἶπε μετ' ἕφος εἰρωνικόν. Ἀξέλογα τὰ κατερέρατε. Βλέπετε ἐν τούτοις ὅτι ἔχετε ἀνάγκην τῆς βοήθειάς μου.

VII

Ἡ νύξ ἦτο θαυμασία ἐν τῇ μεγαλοπρεπείᾳ και ἐπιβαλλούσῃ σιγῇ τῆς. Ὁ οὐρανὸς διάστικτος ὑπὸ ἀστέρων ἔλαμπε διὰ σαφειροχρόσου λάμψεως. Ὁ Σηκουάνας ὑπὸ τὴν ἀνταύγειαν τῆς πανσελήνου, ἀντανακλωμένης ἐν αὐτῷ ὡς γιγάντειος ἠλεκτρικὸς φανὸς, εἶχεν ὄψιν ἀμύγους ἀργυροῦ. Μόνον τὸ ποιητικὸν κελάρυσμα τοῦ ὕδατος διέκοπτε τὴν μεγαλοπρεπῆ τῆς νυκτὸς σιγῆν. Οἱ δύο ἄνδρες ἐβάζον ἐπὶ τῆς λευκῆς και κοινορωδῶδους ὁδοῦ, χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ προφέρωσιν. Αἰφνίς ὁ Ροβέρτος ἔστη και ἐδίεξε πρὸς τὸν Ἰάκωβον μικρὰν τῆς ὁδοῦ καμπήν, ἣτις ἦγεν εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ δόστους. Ἀπ' ἐδῶ, νομιζῶ ὅτι θὰ εἰμεθα ἡσυχία. Καὶ προχωρῶντες διὰ τῆς ἀτραποῦ ἐκείνης εὐρήθησαν ἐντὸς μικρᾶς πλατείας, περικυκλωμένης ὑπὸ μεγάλων και παρυσκίων δένδρων. Ὁ Ροβέρτος ἔστη: Ἡ πλατεία αὕτη μοὶ φαίνεται κατὰλλήλος, εἶπε μετ' ἕφος ἡν ἡ ἡσυχία τῆς νυκτὸς καθίστα βροντωδέστεραν. Ἐγὼ τὸ πολὺκροτὸν σας ὡς και ἐγὼ τὸ ἴδιόν μου. Θὰ σταθῶμεν εἰς εἴκοσι βημάτων ἀπόστασιν και θὰ σκοπεύσωμεν

συγγρόνως. Ἐὰν ἀποτύχωμεν θέλομεν ἐξακολουθῆσαι μέχρις οὗ τεθῶμεν ἐκτὸς μάχης. — Ροβέρτος, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, δὲν θὰ κτυπηθῶ μαζὺ σου. — Θελεῖς λοιπὸν νὰ σε ραπίσω, ἵνα ἀποφασίσῃς; — Κάμε θ,τι θέλεις, σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν θὰ κτυπηθῶ μετὰ σοῦ. — Ἀλλὰ ἐληθμόνησας λοιπόν! . . . — Διότι ἀκριβῶς ἐνθυμοῦμαι, ἀνερωήσῃς ὁ Ἰάκωβος μετὰ φωνῆς συγκεκριμένης, ἀποποιῶμαι τὴν ἱερόσυλον ταύτην μονομαχίαν. Οὐδένα πλέον ἔχω ἐν τῷ κόσμῳ. Ἡ μήτηρ μου ἀπέθανε καθ' ἣν στιγμήν ἐγεννώμην, ὁ πατήρ μου καθ' ἣν στιγμήν ἤρχισα νὰ αἰσθάνωμαι. Ὁ προστάτης μου ὅταν ἤμην ἀνάξιος τῆς ἀγάπης του. Ὁ μόνος ὅστις μοὶ μένει εἶσαι σὺ και θέλεις νὰ συναίνεσω εἰς τὴν ἀδελφοκτονίαν ταύτην. Ποτὲ! . . . ποτὲ! . . . — Καὶ ἐγὼ σοὶ λέγω, εἶπεν ὁ Ροβέρτος προχωρῶν μετ' ἐπιφροσύνης πυγμὰς κατὰ τὸ ἀντιπάλου του, ὅτι ἐὰν δὲν μονομαχήσῃς, ἀθλιε ὕβριστὰ τῶν γυναικῶν, θὰ σε πύσω εἰς τὸ πρόσωπον και θὰ σοὺ ἀσπασάω ἀπὸ τῆς κομμοδόχης σου τὸ σῆμα αὐτὸ τῆς Δεγεῶνος τῆς Τιμῆς, ὅπερ εἶσαι ἀνάξιος νὰ φέρῃς. — Ἐ! ἀς τελειώσωμεν λοιπόν, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος ἐξαφθεις και αὐτὸς. Σεῖς τὸ ἠθέλησατε. Οἱ δύο ἄνδρες ὑπεκλήθησαν ἀμοιβαίως και ἔλαβον ἕκαστος τὴν συμφωνηθεῖσαν θέσιν. Ὁ Ροβέρτος μετὰ τὸν πῖλον ἐπὶ κεφαλῆς, μετὰ τὸν πετραχῆλιον τοῦ ἐπανωρορίου του ὄρθον ἐκράτει τὸ πολὺκροτον λαμβάνων παντοίας προσυλάξεις. Τουναντίον ὁ Ἰάκωβος ἀπαθῆς και ἐκτεθειμένος, ἀνευ οὐδεμιᾶς προφυλάξεως, μετὰ τοὺς βραχίονας ἐσπαρμένους ἐπὶ τοῦ στήθους ἀνέμενε τὸ τυρ τοῦ ἀντιπάλου του. — Προφυλάξθητι, εἶπεν ὁ Ροβέρτος και ἐπεροβόλησε. Κλώνος ἰταῖς βληθεῖς ὑπὸ τῆς σφαίρας του διελθούσης παρὰ τὸ δεξιὸν οὖς τοῦ Ἰάκωβου ἐπέσε χαμαί. Ἡ σφίρα σου, εἶπεν ὁ Ροβέρτος. — Ὅχι, ἰπνῆντην ὁ Γραμπρέ. Ἐξακολουθεῖ! — Πῦρ! ἄθλιε! εἶπεν ὁ Ροβέρτος, ἢ σοὶ συντρίβω τὴν κεφαλὴν και ἐκτὸς ἐαυτοῦ ἔρριψε τὸ ὄπλον του εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀντιπάλου του.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Κολοκυθάκια λευκά. Κόψτε τα κολοκυθάκια σας εις πάχος 1/4 του δακτύλου και μήκος ενός. Ξύστε το πράσινο και αλατίσετε. Θέστε εις το τηγάνι άφθονον βούτυρον, αφήνετε να βράση, αλευρώνετε τα κολοκυθάκια, ρίπτετε τούσα, ώστε να σκεπάζονται και με δυνατή φωτιάν τα βράζετε εντός του βουτύρου, εις τρόπον ώστε, ενώ γίνονται τραγανιστά μένουσι λευκώτατα. Τα εξάγετε με τρυπητή κουτάλαν, ίνα μη έχωσι βούτυρον, στρώνετε επί της απλάδος σας λευκήν καθαρωτάτην πετσέταν και επ' αυτής τάσσετε κατά σειράς κολοκυθάκια και εξυσμένον τυρί παρμεζάνας. Είναι ελαφρότατον και γευτικώτατον έδεσμα, σερβίρεται δέ και εις τα μεγαλότερα γεύματα αντί άλλου χορταρικού. Σερβίρεται και χωρίς τυρί.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Μη άναγινώσκητέ ποτε κλινήρης και ίδια εις θέσις όρίζοντιον, διότι τούτο προκαλεϊ εξαντλητικήν έντασιν του όπτικου νεύρου. Έάν ή συνήθεια αυτή έγένητο παρ' ύμιν ισχυροτέρα της θελήσεως, μετριάσατε τό κακόν διά της άκολουθου διαίτης: Βρέγετε άνά πᾶσαν έσπέραν τούς όφθαλμούς σας, δι' ύδατος άλμυρου, αλλά όχι και με τόσον άλας, ώστε να έρεθίξη την όρασίν σας. Μη άναγινώσκητέ ποτε με φώς άνεπαρκές ή μακράν ύμων τοποθετημένον. Τούτο είνε επίσης επικίνδυνον διά την όρασιν, όσον ή άνάγνωσις υπό τας ζωηράς και φωτοδόλους άκτίνας του ήλιου.

Τό ύδωρ μας είνε άθλιον, τούτο έβεβαιώθη παρᾰ πάντων. Τα τρία τέταρτα δέ τών κατοίκων πάσχουσιν εκ της άθλιότητος του ύδατος. Άπλούστατον και συντελεστικώτατον φίλτρον προς καθαρισμόν αυτού είνε έν τεμάχιον ξυλάνθρακος (καινού καρβούνου), τό όποιον άφού πλύνετε ρίπτετε εις τό ύδατοδοχείόν σας. Τούτο άπορροφᾰ εκάστοτε τας έν τῷ ύδατι όργανικάς όλας ως και τά επιβλαδή άλατα. Έννοείται ότι ό άνθραξ πρέπει να άνανεούται καθ' εκάστην.

Κρετόν δι' έπιπλα

Τό κατάστημα του κ. Π. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ εκόμισε κρετόν. Σχέδια νέα περσικά. χρώματα στερεά.

τάπητες

Εις τό κατάστημα του κ. Π. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ έσθασαν τάπητες. Σχέδια και τοιαύτα ποιότητες πρώτην φοράν έρχονται έν Αθήναις.

Κουρτίνες (portieres).

Εις τό κατάστημα του κ. Π. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ εκομίσθησαν κουρτίνες χρυσούφαντοι. Σχέδια περσικά νεώτατα.

Ύφασματα δι' έπιπλα

Εις τό κατάστημα του κ. Π. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ εκομίσθησαν τά άριστουργήματα των ύφασμάτων δι' έπιπλα.

Ο Ιάκωβος έρριψε κραυγήν όργης και άλγους και εκτός έαυτου έσαύπευσεν. Η σφαίρα του τυχοῦσα τόν Ροβέρτον επί της μήνιγγος, έρριψεν αυτόν εκτάδην επί του έδάφους.

Ο Ιάκωβος φρικιών έρρίφθη επί του σώματος του φίλου του. Ροβέρτε, Ροβέρτε, ήρξατο φωνάζων, και άνεγείρων αυτόν επί των βραχιόνων του. Απάντησόν μοι, όμίλησόν μοι.

Βλέπων όμως την όχρότητα του προσώπου του νέου, διενόηθη ότι ήτο ίσως λιπόθυμος. Έρπασε λοιπόν τόν πύλον του Ροβερτου, έδραμεν ως παράφρων προς τόν ποταμόν και τόν επλήρωσεν ύδατος.

Τό σώμα του παθόντος έρρικίασεν εύθύς ως άφθονον ύδωρ έλουσε τό πρόσωπον και την κεφαλήν αυτού. Οί όφθαλμοί του ήνεώχθησαν και ή χείρ του εξήτησε την του φίλου του, ήν έθλιψε πυρετωδώς: Είπες την άλήθειαν; ήρώτησε με φωνήν άσθενή.

— Σίί ήρκίζομαι εις την μήνην του πατρός μου, άπεκρίθη ό Ιάκωβος μετ' ελικρινείας.

— Λοιπόν, συγγώρησόν με, έψιθύρισεν ό θνήσκων και εκλεισε τούς όφθαλμούς, ίνα μη τούς άνοίξη πλέον.

Ο Ιάκωβος άπελις έθηκε την χείρα επί της καρδιάς του, ήτις δέν έπαλλε πλέον. "Ω!! την άθλιαν!! άνέκραξεν έν στιγμῃ παραφοράς. Και ρίψας άσυνειδήτως σχεδόν τόν πύλον του φίλου του εις τόν ποταμόν ό δυστυχής νεανίας εξαλλος ήρξατο τρέχων.

Μετ' όλίγας στιγμάς οι κλάδοι των περιβαλλόντων την πλατείαν εκείνην δένδρων διηνοιχθησαν και ό κόμης Μαρίνης συνοδευόμενος υπό της Ρηγίνης έσπεφάνη.

— Οί δύο πυροβολισμοί ήλθον από τό μέρος τούτο, είπεν εκείνος, αλλά τίς άρα των δύο είναι εκείνος όν είδομεν τρέχοντα παρᾰ τόν ποταμόν;

Κατά την στιγμήν ταύτην ή Ρηγίνα εξέβαλεν υπόκωφον κραυγήν φρίκης: — Ίδού, είπε, τό πτώμα· και κύψασα επ' αυτού έβρυχήθη ως τίγρις. "Ω!! τόν άθλιον! είπεν ό Ροβέρτος νεκρός.

ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Τό ευεργετικόν τούτο διά πᾶσαν Έλληνίδα κόρην σχολείον της κοπτικής και ραπτικής ήρξατο εργαζόμενον. Έντός όλίγου δε θα φανώσι τά ευεργετικά αυτού διά πᾶσαν οικογένειαν αποτελέσματα. Η κ. Μπανάουρ, διευθύντρια αυτού, διδάσκει τά θεωρητικά και πρακτικά της μαθήματα μετᾰ μεσημβρίαν.

Όδός Ντέκα, άρ. 14 πλησίον Μητροπόλεως.

ΑΘΗΝΑ ΒΙΤΣΕΝΤΖΟΥ ΜΟΔΙΣΤΑ

Έν Παρισίοις διδάχθησα την τε κοπτικήν και ραπτικήν επί πολλά έτη, συνέστησεν ένταῦθα έντελέστατον εργοστάσιον γυναικείων φορεμάτων έγγύς της Καπνικαρέας, απέναντι του Ξυλεμπορείου του κ. Γαβριαλάκη, διασταύρωσις όδών Καλαμιώτου και Αθηναιδός, έν τῷ μεγάλῳ οίκῳ του κ. Γελαδάκη.

Παγκοσμίως άνεγνωρισμένον ρευστόν εξαλείφον τας ρυτίδας, τας ούλάς, τά ίχνη της ευλογίας, τας έφελίδας, τας χρονίους προσωπίδας. Αποδίδει εις τό πρόσωπον την γοητείαν της νεότητος. Πολύτιμος άνακάλυψις διά την καλλονήν του ωραίου φύλου.

Γενικός αντιπρόσωπος διά την Τουρκίαν, Ελλάδα, Βουλγαρίαν και Ρουμανίαν ό κ. Έδμόνδος Καρουάνα. Magazin General Anglais Rue Yuksek Caldirim Voivoda Constantinople.

Τιμή φιάλης 1 λίρα Τουρκίας.

Κυρία Έλληνις έγγραμματος ζητεί οικίαν έν η̄ να εκτελή χρέη οικονομου και διδάσκει μικρά παιδία. Πληροφορία παρ' ήμιν.

Γαλλίς διπλωματοῦχος ζητεί μαθήματα Γαλλικής, Γερμανικής και πιάνου. Πληροφορία, όδός Πειραιώς, άρ. 13.

Παις μικρός ζητεί οικίαν, έν η̄ να ύπηρετή και φοιτᾰ εις τό σχολείον. Πληροφορία παρ' ήμιν.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

I

Παρά τό πείσμα του Ρωμύλου, του Ιουλιου Καίσαρος, του Πάπα Γρηγορίου XIII και όλων των Χριστοφόρων Κολόμβων του ήμερολογίου, οίτινες πιστοποιούσιν ότι όλαί αι ήμέραι του έτους αποτελούνται άπαρεγκλίτως υπό είκοσι τεσσάρων ωρών, άδιαφιλονίκητον είναι ότι πολλάί των ήμερών τούτων είναι πολύ μακρότεραι. Έρωτήσατε περί τούτου τούς άεργους, τούς μισανθρώπους, τούς άσθενεϊς, τούς σπληνικούς Αγγλους, έν μιᾰ λέξει πάντας τούς δυστυχεις, οίτινες διέρχονται την ζωήν των χασμάμενοι.

Μεταξύ των άτελευτήτων τούτων ήμερών, ή μάλλον μακρά διά τούς πλουσίους ίδια είναι ή Κυριακή. Έρωτήσατε οιονδήποτε κομψοῦμενον, και θα μάθητε παρ' αυτού ότι περίπατοι, θέατρα, διασκεδάσεις είναι άπηγορευμένα την Κυριακήν εις πάντα άνθρωπον σεβόμενον έαυτόν. Η κοινωνία, αι αίθουσαι παρ' αις ήδύνατο να ζητήση άσυλον κατά της άνίας, έχουσι κλειστάς τας θύρας των πᾶσαν ήμεραν άφιερωμένην εις τόν Κύριον. Τό δάσος της Βουλόνης, τό καθημερινόν τούτο έντευκτήριο των άεργών, άνήκει δι' όλόκληρον την ήμεραν της Κυριακής εις τας εργατικές τάξεις, εις άς ή ήμερα αυτή είναι ή σχετικώς συντομωτέρα του έτους όλου.

Περιστοιχισμένοι υπό των γυναικείων και των τέκνων των οί καθημερινοί οῦτοι κατᾰδικοί των γραφείων και των έμπορικων καταστημάτων, αναπνεύουσι μετ' άπολαύσεως τόν άέρα της έλευθερίας και άναπαύσεως. Αί γυναϊκες φέρουσαι μετ' ύπερηφανείας στολήν εορτάσιμον, καρπόν της νυχθημέρου εργασίας των, ενώ οί άνδρες προσφέρουσι αυτάς τούς βραχιόνας των χαμαρόνοντες και αυτοί με τό νέον μέλαν ένδυμά των και ανησύχως εξετάζοντες τόν καιρόν, διότι φέρουσι καινουργή πύλον. Προς τό μέρος του δάσους όπερ διασχίζει ό Σηκουάνας οι περιπατηταί φέρουσι διάφορον χαρακτήρα. Είναι οί σοβαρώτεροι, οί φιλοσοφούντες, διά τούς όποιους τό ψάρευμα παρέχει μεζύνα άπόλαυσιν ή πᾶσα άλλη διασκέδασις. (άκολουθεϊ).